

Hồi 8

Cạm Bẫy Tử Vong

Trần Gia Lân trông thấy thần sắc của tổng quản Bảo Sĩ Đình khác lạ, cũng theo sau thò đầu nhìn vào trong rương, mới hay trong rương đã có một trẻ nhỏ độ một tuổi, toàn thân tái mét chẳng còn chút sắc máu, rõ ràng thằng bé đã chết ngất, hắn trông thấy thế bất giác cũng đỡ người ra tại chỗ.

Thình lình lúc này...

Chúc nhị viên ngoại loạng choạng chạy ra ngoài, nước mắt còn đang chảy dài trên mặt...

Tổng quản Bảo Sĩ Đình sợ chủ nhân không chịu nổi đả kích này, nên vội vàng đứng trước rương da, nói:

- Đại phu nhân thế nào rồi?

Chúc nhị viên ngoại nói giọng uất nghẹn:

- Nhắm mắt luôn rồi!

Trần Gia Lân run bắn người lên, quả thật họa vô đơn chí rồi, chỉ trong bóng chốc đã chết mấy mạng người rồi.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình ngăn người ra tại chỗ luôn.

Cặp mắt lơ đãng của Chúc nhị viên ngoại lướt nhìn xung quanh một vòng, nói:

- Mụ ma quỷ sứ giả ấy đâu rồi?

Trần Gia Lân thay mặt tổng quản Bảo Sĩ Đình đáp rằng:

- Đi rồi!

Chúc nhị viên ngoại đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lân một cái, lão cũng không thêm hỏi han lại lịch của hắn, gào hét nói:

- Tiểu Bửu không hề chi chứ?

Không một ai trả lời hết, họ biết trả lời thế nào đây?

Hình như Chúc nhị viên ngoại đã cảm thấy tình hình không ổn, lập tức tiến tới một bước, đẩy Tổng quản Bảo Sĩ Đình ra một bên, giơ tay nắm xác chết thẳng con lên, trở mặt nhìn kỹ, tức thì mặt mày đại biến sắc, toàn thân cứ run lẩy bẩy không ngừng, suýt nữa hai nhãn cầu đã lòi ra luôn.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Thình lình...

Chúc nhị viên ngoại buông tiếng cười như điên cuồng.

Tiếng cười này chẳng khác gì như tiếng gào khóc của quỷ dữ nơi địa ngục, khiến người nghe phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình cả kinh nói giọng hốt hải:

- Thưa chủ nhân, người bị sao thế?

Tiếng cười điên cuồng thâm tuyệt vẫn chưa dứt, quả thực Trần Gia Lân không còn chịu nổi nữa, hắn muốn rời khỏi đây ngay. Hắn mới bước chân vào chốn giang hồ thì đã chứng kiến cảnh tượng thâm tuyệt tàn bạo này rồi.

Chẳng lẽ giang hồ là như vậy sao?

Chẳng trách gì sư phụ và Châu lão gia bằng lòng chết già nơi xóm cá què mùa như thế.

Chúc nhị viên ngoại vừa cười như điên như khùng vừa đưa tay kéo xác chết đã lạnh cóng của nhị phu nhân.

Đánh bịch một cái, xác chết của nhị phu nhân té nằm trên đất luôn, thế nhưng nàng ta vẫn ở thế ngồi lạnh cóng, hai chân vẫn không sao duỗi thẳng được hết.

Còn tay kia của Chúc nhị viên ngoại vẫn ôm chặt xác chết thẳng bé, cười ha há nói:

- Mẹ thẳng cu ơi, chớ làm hài nhi sợ hãi. Nào, chúng ta hãy vào nhà thôi.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình nói giọng run run rằng:

- Thưa chủ nhân, người vào trong nghỉ ngơi giây lát cho khỏe.

Nói xong, lão đưa tay đỡ Chúc nhị viên ngoại ngay.

Chúc nhị viên ngoại bỗng ngưng cười, trợn mắt giận dữ nhìn Tổng quản Bảo Sĩ Đình la hét nói:

- Ngươi là ai thế? Không được đụng đến tiểu tử bửu bối của ta.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình giật mình lui ra phía sau ba bước liền, hốt hải nói:

- Gia đình tan nát và chết người, nên lão đã điên rồi!

Trần Gia Lân không chịu nổi nữa, hấn quyết phải rời khỏi đây mới được, hấn từng chạm nỗi khổ vợ bỏ con lìa, nay chạm cảnh tượng thảm tuyệt bảo hấn chẳng đau lòng sao được, hình như hấn cũng phải phát điên lên.

Một gia đình đang sống đầm ấm, bỗng chốc có người tử vong, có người điên, thiên hạ này còn sự kiện nào thê thảm hơn nữa chẳng?

Trần Gia Lân vừa suy nghĩ, vừa quay đầu bỏ chạy ngay.

Sau khi rời khỏi Chúc phủ, hấn thở phào một cái thật mạnh, ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác động lòng thương hại cho số phận của Chúc nhị viên ngoại.

oOo

Trần Gia Lân bước vào tiểu khách sạn, sau đó đi vào phòng của mình, thay y áo nằm nghỉ trên giường, một màn thảm kịch tại Chúc phủ vẫn còn hiện ở trước mắt hấn.

Chẳng biết rốt cuộc những sự cố như thế này ở chốn giang hồ còn bao nhiêu nữa đây?

Những hình ảnh Hồng Hoa sứ giả, Mẫu Đơn lệnh, xác chết thằng bé, thiếu phụ yêu kiều tự tử, và Chúc nhị viên ngoại nổi cơn điên lần lượt hiện ra trước mắt hấn.

oOo

Cũng đồng thời vào lúc này, ở bên kia bờ hồ có một bóng người nhỏ nhắn đang từ từ đi về hướng một căn nhà nhỏ.

Chẳng mấy chốc, bóng người này đã đến sau hè căn nhà, đối phương mắt nhìn qua cửa sổ, nhưng cửa sổ đã đóng kín lại, nên đối phương chẳng thấy gì hết, thế rồi y lại rón rén bước ra cửa trước.

Cửa trước cũng đã khóa lại, trong nhà chẳng có đèn đuốc gì cả.

Bóng người nhỏ nhắn nọ tựa lưng vào cửa nhà một cách yếu ớt, mấp máy đôi môi, lẩm bẩm nói:

- Hai phụ tử chàng đi đâu?

Người này không ai xa lạ, mà chính là Đào Ngọc Phương đã bỏ chồng con ra đi mấy hôm nay, nàng lại quay trở về, nàng không đành lòng rời khỏi chồng con, nên đã tìm trở về đây lần nữa. Nhưng khi nàng quay trở về thì tất cả nơi đây đã thay đổi hết.

Tâm trạng của nàng bây giờ rất mâu thuẫn, nàng nghĩ rằng như thế cũng được. Trong những chuỗi ngày còn lại của mình để cung phụng người cha đui mù hai mắt, coi như là báo đền ơn dưỡng dục trong muôn một.

Thế nhưng nàng lại mong rằng hai phụ tử chàng xuất hiện ngay bây giờ, cho dù chỉ sống thêm vài tháng cũng được, có chết cũng phải chết ở ngôi nhà nhiều kỷ niệm này.

Bốn bề tịch lặng như tờ, từng cơn gió ở miền hoang dã thổi tới khiến nàng cảm thấy lạnh run.

Nàng không còn khóc nữa, vì nước mắt đã khô cạn từ lâu rồi.

Một hồi thật lâu, nàng đứng thẳng người lên, nhủ thầm: "Xem như xong hết, không còn trông thấy phụ tử chàng nữa, hãy rời khỏi nơi này cho rồi!"

Thế rồi Đào Ngọc Phương cất bước di động một cách nặng nề, dần dần biến mất trong bóng tối luôn.

oOo

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn ngọn đèn dầu gần người ra tại đó.

Hắn giận dữ trong nhất thời muốn xuất giang hồ dương danh diễn võ để tìm kiếm Đào Ngọc Phương thanh toán nợ nần. Bây giờ hắn đã trông thấy giang hồ phức tạp, quỷ quyệt, gian dối, thù sát đổ máu như thế, hắn có chút không thích ứng với sinh nhai này rồi.

Trần Gia Lân lại liên tưởng đến tiểu Ngọc Lân đang ký dưỡng tại nhà Châu lão gia, tội nghiệp thằng nhỏ như vậy đã bị mất tình thương của phụ mẫu, chẳng biết bây giờ nó ngủ rồi chưa? Hay là đang khóc la đòi bố mẹ đây?

Đêm đã khuya lắm rồi, hắn chẳng buồn ngủ chút nào, hắn đang suy nghĩ hành trình từ đây về sau...

Thình lình ngay lúc hắn suy nghĩ vớ vẩn...

Trên cửa sổ bỗng nghe có tiếng gõ nhẹ, Trần Gia Lân bất giác giật bắn người lên, đêm khuya canh vắng như vậy, ai đã tìm mình đây?

- Ai thế?

- Ta!

Đối phương trả lời ngắn gọn hết sức, hình như là một nữ nhân.

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát, đêm khuya canh vắng như thế, sao lại có nữ nhân tìm mình ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác buột miệng hỏi:

- Có phải danh tự của cô nương kêu là ta chẳng?

Nữ nhân bên ngoài kêu hừ một tiếng, nói:

- Chử ta đương nhiên muốn nói là ta đây, chứ không phải là người khác, nếu bằng hữu cho đó là danh tự của ta cũng được thôi.

Nghe giọng nói đối phương, hắn biết nữ nhân này lạnh lợi vô cùng.

Trần Gia Lân sực hồi tưởng trước kia hắn vào nghỉ tại điểm này cũng từng bị một cô gái hát dạo làm phiền một lần, hắn thoát vừa suy nghĩ đến đây, mặt mày nóng bừng lên, đáp:

- Vậy thì xin lỗi, mời cô nương đến tìm người khách khác!

- Ủa, bằng hữu nói thế có nghĩa là sao?

- Chẳng có sao hết. Ta phải ngủ bây giờ!

- Bằng hữu tên là Ngự Lang, có đúng vậy không?

- Đúng thế...

- Nếu ta nói rằng có người chuẩn bị giết ngươi, thì ngươi tính sao đây?

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói:

- Ai định giết ta vậy?

Nữ nhân bên ngoài nói:

- Mở cửa thì ta nói cho ngươi nghe, bằng không miễn bàn.

Trần Gia Lân cau mày suy nghĩ, nếu quả thực đối phương là một cô gái phong trần, cố tình đặt chuyện đánh lừa mình mở cửa phòng. Sau khi y vào phòng ắt phải lắm phiền phức

không sai, có người nào muốn giết mình đâu, hơn nữa mình cũng chưa gây thù kết oán với một ai cả, cứ lặng thinh không đếm xỉa y cho rồi.

Thế nhưng hần suy nghĩ kỹ lại, thoáng cảm thấy không ổn, vì đối phương đã nói lên hai chữ Ngự Lang ngoại hiệu của mình.

Chi bằng cứ tin lời nói của đối phương, nếu tình hình chẳng phải như vậy thì tính sau.

Hần suy nghĩ đến đây, lập tức mở cửa ra ngay.

Cánh cửa vừa được mở toang ra, tức thì có một mùi thơm phấn son xông vào phòng ngay. Kế đó hần trông thấy một mỹ nhân xuất hiện trước mặt, nhìn qua cách ăn mặc và khí chất của đối phương, biết y không phải là hạng gái hạ tam lưu.

Tức thì Trần Gia Luân lúng túng cả tay chân, mặt mày nóng bừng nói:

- Mời cô nương ngồi!

Nói xong, hần tiện tay đóng cửa phòng lại.

Thiếu nữ nọ chẳng khách sáo chút nào liền ngồi trên cạnh giường, Trần Gia Luân gượng cười ngồi trên chiếc ghế ở gần cửa sổ.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp, đồng thời cũng rất hấp dẫn.

Hần sực nghĩ tới Đào Ngọc Phương, tức thì sắc đẹp của thiếu nữ này tối mờ ngay, đồng thời mặt mày hần cũng trở nên buồn bã.

Thiếu nữ nọ trông thấy thần sắc hần, cau mày hỏi:

- Người có tâm sự gì chăng?

Trần Gia Luân bất giác giật bắn người lên. Quả thực cặp mắt của đối phương lợi hại gớm, y vừa đưa mắt nhìn qua một cái đã thấy được mình có tâm sự. Đương nhiên hần không thể nào nói tâm sự mình ra, hần không trả lời mà còn hỏi ngược lại:

- Cô nương đêm khuya quang lâm có điều chi chỉ giáo chăng?

Thiếu nữ cười một tiếng thật tươi, nói:

- Người không định hỏi ta là ai nữa hay sao?

Trần Gia Luân nghe đối phương nói thế, bất giác ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Vậy thì tại hạ xin thỉnh giáo phương danh của cô nương.

- Ta là Vũ Diễm Hoa!

Đối phương lại trả lời ngắn gọn như lúc nãy. Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Bây giờ tại hạ có thể thỉnh giáo mục đích của cô nương đến đây để làm gì được rồi chưa?

- Đương nhiên!

- Lúc nãy cô nương bảo rằng có người chuẩn bị sát hại ta?

- Đúng thế!

- Đối phương là nhân vật thế nào?

- Không biết, nhưng quyết không phải là nhân vật tầm thường.

Trần Gia Lân nghe nói thế, lấy làm thắc mắc khó hiểu vô cùng, cô ta đến đây báo tin nhưng lại không biết đối phương là ai, thế thì lời nói của y há chẳng mâu thuẫn lắm sao?

Vũ Diễm Hoa đã biết hẳn đang suy nghĩ thế nào, cô ta cau đôi mày liễu, nói:

- Người cho rằng ta nói lời bâng quơ chẳng?

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Thế nhưng cô nương lại chẳng biết đối phương là ai...

Vũ Diễm Hoa ngắt lời hẳn, nói:

- Ta chỉ nghe lỏm được lời nói của họ, không trông thấy mặt đối phương, đương nhiên không biết là ai rồi.

Trần Gia Lân trầm tư giây lát, nói:

- Tại hạ chưa từng kết oán với ai bao giờ. Chẳng biết người nào lại muốn giết tại hạ như vậy?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Điều này khó nói lắm, dù gì ta cũng đã cảnh cáo người hay rồi, tự người cẩn thận đi.

Trông thần tình đối phương chẳng nói đùa chút nào hết.

Trần Gia Lân vẫn còn hồ nghi, nói:

- Tại sao cô nương lại cảnh giác với tại hạ như vậy?

- Điều này ư?... Sau này người sẽ sáng tỏ!

- Tại sao cô nương lại biết tại hạ kêu là Ngư Lang, đồng thời lại biết tại hạ nghỉ trong tiểu khách sạn này như vậy?

- Ta cũng nghe nói mà thôi, tin hay không tùy nơi người.

- Cô nương... lại thần bí như thế sao?

Vũ Diễm Hoa cười một tiếng thật tươi, nói:

- Ta chẳng thần bí chút nào cả, người có cảm giác thế thôi. Ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi, xin cáo từ vậy!

Dứt lời, cô ta ngồi dậy, tự động đẩy cửa phòng ra, thấp thoáng một cái mắt dạng luôn.

Trần Gia Lân ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Quả thực thiếu nữ này thần bí hết sức, không mời mà đến, lại từ biệt một cách nhanh chóng, hai bên chẳng hề quen biết, tại sao cô ta lại chịu khó ghé đến đây cảnh giác mình ư?

Lúc này mình cứ cho rằng cô ta đến đây với ý đồ gì đó, nhưng cô ta lại đi mất.

Điều này khó hiểu vô cùng!

Quả thực đây là một nghi vấn khó giải!

oOo

Trời nắng chang chang, nắng đến độ mặt lộ bốc khói.

Những người bộ hành cứ đưa tay lau mồ hôi không ngừng, kỵ mã thì cứ sùi bọt mép luôn, đại địa trở thành một lò lửa lớn. Trên đoạn đường này chẳng có một bóng cây cỏ con nào để đứng lại nghỉ mát được hết, những đám cỏ hoang mọc lẫn lộn với những bụi cây thấp lùn chỉ đủ để cho loài thú nghỉ mát mà thôi.

Thỉnh thoảng có một vài cơn gió thổi tới, thế nhưng ngọn gió này cũng nóng hừng hực, thổi vào mình càng thấy khó chịu hơn.

Trần Gia Lân đầu đội nón rom rộng vành, cũng đang bước đi trên con lộ nóng bức này, hắn không có nơi chốn đến, cứ thế đi lang thang, đi tìm Đào Ngọc Phương đã bỏ rơi hai phụ tử hắn trong mấy hôm nay.

Hắn đang bước đi trên đường lộ, bỗng thấy trước mặt, lẽ đường có một cây thuộc giống cây ít lá, hình như có một bóng người lắc lư treo thòng dưới cây. Hắn bất giác giật bắn người lên, lập tức phi thân chạy sang bên đó trở mắt nhìn kỹ, mới hay một người thất cổ trên cây.

Người thắt cổ treo thòng dưới cây trạc tuổi năm mươi, nhìn cách ăn mặc là một nhà học chữ.

Trần Gia Lân nhảy vọt tới trước, đưa tay sờ vào ngực đối phương, thấy tim ông lão còn nóng, chứng tỏ rằng lão mới thắt cổ trên cây chẳng bao lâu. Hắn suy nghĩ trong giây lát, liền đưa một tay đỡ lấy hạ bán thân của ông lão, tay kia thì rút kiếm chặt đứt dây thòng, sau đó tra kiếm vào bao, đưa cả hai tay ẵm ông lão lên, đảo mắt liếc nhìn chung quanh, không thấy nơi nào có bóng mát cả, cực chẳng đã hắn lại phải ôm ông lão đến gần một bụi cây lùn thấp, đặt ông lão nằm thẳng xuống, sau đó gỡ dây thắt cổ ông lão ra.

Người có võ công như hắn muốn cứu chữa một người sinh cơ chưa tận thì chẳng khó khăn chút nào.

Hắn đưa tay điểm vài nơi huyết đạo của đối phương, tức thì ông lão hô hấp lại ngay, chỉ trong chốc lát thì lão mở mắt luôn.

- Ta chết rồi chẳng?

Trần Gia Lân thở phào một cái nhè nhỡm nói:

- Không, thưa lão bá, lão chưa chết, lão đã sống trở lại rồi.

- Ta chưa chết sao?

Ông lão trở mình ngồi dậy, trợn mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Thời buổi này sống thực vất vả, mà chết cũng khó khăn, ngươi nhúng tay can thiệp vào việc chết của ta làm gì?

Trần Gia Lân dờ khóc dờ cười, nói:

- Thưa lão bá, kẻ này không thể trông thấy tử nạn mà lại chẳng ra tay cứu người.

Ông lão trợn ngược đôi ngươi đỏ ngầu, căm phẫn nói:

- Tiểu tử, ngươi cho rằng lão phu chết một lần chưa đủ, định bảo già này thọ khổ thêm một lần nữa ư?

Trần Gia Lân thông cảm lão là một người tự tử, tâm trạng lão không được tốt lắm, nên hắn chẳng buồn phiền chút nào, ngược lại hắn liền nói giọng ôn hòa với lão:

- Thưa lão bá, chẳng lẽ lão bá không nghe thấy người ta thường nói rằng con kiến vẫn còn ham sống ư? Tại sao lão phải tự tử như vậy?

- Điều này có cần tiểu tử ngươi dạy dỗ ta đâu, đương nhiên không thể sống tiếp nên ta mới tìm cái chết.

- Lão bá có thể phụng cáo nguyên nhân tại sao không?

- Miễn vậy, đường ai nấy đi, người chó can thiệp vào sự việc ta nữa, à! Khổ thật, phải làm lại từ đầu lần nữa...

- Nay lão bá chó vợ, lão cứ nói nguyên nhân cho kẻ này nghe, biết đâu vẫn bồi giúp sức được cũng nên.

Ông lão đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái, lắc đầu cố chấp, nói:

- Thôi, cứ để ta chết cho rồi, người không tài nào giải quyết đâu.

Trần Gia Lân nhần nại, nói:

- Thưa lão bá, biết đâu vẫn bồi giúp giải quyết được...

Hình như ông lão nói một cách miễn cưỡng rằng:

- Thôi được, để lão nói cho người nghe, bằng không người cứ theo quấy rầy ta mãi. Nhà lão phu ở phía trước cách đây độ khoảng mười dặm đường, hành nghề dạy học. Lão phu có đứa con gái năm nay được mười tám tuổi, mặt mày cũng khá xinh đẹp, cuối năm nay sẽ quá môn làm con dâu của Huỳnh đại hộ gia, những chuỗi ngày còn lại của lão phu chỉ trông vào đứa con gái này. Cách đây hai hôm, lão phu rảnh rỗi dẫn y về quê tổ tại thành Nhiều Châu để tảo mộ cho mẹ y, không ngờ đi tới đây gặp phải một bọn cường đồ bắt y lẫn cả xe ngựa mang đi mất. Một thiếu nữ khuê các lọt vào tay bọn ác đồ còn gì để nói nữa... người bảo lão phu không tự tử chết đi cho rồi, chứ lưu mạng già này để làm gì nữa chứ?

Trần Gia Lân ngấm khí lộ ra ngoài, nói:

- Thưa lão bá, đây là chuyện nhỏ thôi...

Ông lão trợn to hai mắt nói:

- Người còn bảo rằng chuyện nhỏ, chẳng lẽ vị tiểu ca là vị hiệp khách gì đó...

Trần Gia Lân không muốn giải thích nhiều, khẽ cười một tiếng, hỏi ngay:

- Bọn ấy chạy về hướng nào, và đi được bao lâu rồi?

- Họ mới đi đây thôi, đồng thời khoảng thời gian lão phu thất cố tự tử.

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ về hướng đằng trước, nói:

- Họ chạy về hướng đó đấy!

- Chỗ đó là nơi nào vậy?

- Hình như nơi đó có một ngôi cổ miếu!

- Được, lão bá cứ ở lại đây chờ đợi, văn bối đến đó xem thử sao?...

- Nay tiểu ca, lão phu cần người một việc...

- Việc gì thế?

- Xin người dẫn cả lão phu đi luôn, nếu con gái lão có mệnh hệ gì, hai phụ tử phải chết chung một nơi.

Lão vừa nói vừa lấy tay chống dưới đất đứng phắt dậy luôn, thân người loạng choạng đảo vòng lại té ngồi xuống đất nữa, lão cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Hai chân lão mềm nhũn, lão phu bò đi cũng được!

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Khí trời nóng bức như vậy, nếu đợi lão bá bò đến đó thì đối phương đã đi đâu mất biệt rồi. Thôi được, để văn bối cùng lão bá đi cũng được.

Ông lão ngập ngừng nói:

- Như thế sao được?

- Không hề chi, bây giờ cũng không còn cách gì khác hơn nữa, hãy lên nào, văn bối tự tin rằng cẳng chân còn mạnh lắm.

Dứt lời, hần cúi người xuống ngay, ông lão không nói gì nữa, lập tức bám vào lưng hần, đồng thời đưa hai tay choàng qua cổ hần luôn.

Thế rồi Trần Gia Lân lập tức thi triển thân pháp chạy như gió.

Chỉ trong chốc lát, hần đã chạy tới bìa rừng, quả thực nơi đây có một ngôi cổ miếu.

Hần chưa vào rừng, đã cảm thấy mát mẻ dễ chịu rồi.

Đi tới trước cổ miếu, Trần Gia Lân nói:

- Thưa lão bá, nếu không gặp ai hết, văn bối đành phải chạy một mình để rượt theo.

Hần chưa nói hết lời, một phụ nhân ăn mặc lòe loẹt bỗng xuất hiện trước cửa miếu, phấn son nồng nặc, mặt mày xấu xí, hai lỗ mũi hướng lên trên, cái mồm to đến nỗi có thể thọc một đấm tay trẻ nhỏ vào.

Phụ nhân ăn mặc lòe loẹt cười toe toét một tiếng, nói:

- Lão bất tử, người mới về tới ư?

Ông lão kêu một tiếng nói:

- Bấm cáo chủ nhân, lão bộc đã mang hấn đến!

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy tình hình không ổn, hấn còn đang suy nghĩ, ông lão đã siết chặt hai tay vào nhau, tức thì kẹp chặt cổ họng của hấn, phụ nhân mặc áo lòe loẹt lượn mình lướt đi, đưa chỉ điểm tới lia lịa.

Tức thì Trần Gia Lân trúng chỉ té ngã ra đất luôn.

Hấn biết rằng mình đã trúng độc kế của đối phương rồi, thế nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Lời cảnh cáo của thiếu nữ thần bí đã thành sự thật, hấn không ngờ lại xảy ra sớm như thế.

Trần Gia Lân giận đến nổi mồm mũi phun ra khói lửa, mình mới xuất đạo đã có người ám hại mình ngay, đây là điều mà hấn không thể nào ngờ được, chủ nhân mà đối phương vừa gọi là ai thế? Y có thù hấn gì với mình ư?

Ông lão giơ tay xách bổng Trần Gia Lân lên, theo sau phụ nhân ăn mặc lòe loẹt chạy vào trong miếu luôn.

Chẳng mấy chốc, họ vào tới đại điện, trong điện đường trống rỗng chẳng thấy ai hết.

Đánh bịch một cái, Trần Gia Lân bị ném xuống đất luôn.

Ông lão hướng về phía thần tượng cúi đầu hành lễ, rồi cất giọng cung kính nói:

- Bấm cáo chủ nhân, lão nô đã y lệnh mang người về đây rồi!

Từ phía sau thần tượng có một âm thanh vang lên, nói:

- Hừ, khá lắm, chẳng gặp phiền phức gì chứ?

Ông lão cười đắc ý một tiếng, nói:

- Thưa chủ nhân, hình như tiểu tử này mới xuất đạo, nên chẳng phí sức chút nào hết.

- Người đã điều tra lai lịch hấn chưa?

- Thế thì chưa!

Trần Gia Lân muốn phát điên lên, nhưng hấn không làm sao mở miệng được cả.

Hấn không biết tại sao đối phương lại hạ thủ với mình như vậy.

Người thốt ra tiếng nói không thấy hiện thân là ai vậy?

Mục đích của đối phương bắt mình về đây làm gì?

Hắn âm thầm vận khởi sư môn tâm pháp, định tự giải những huyết đạo bị phong tỏa.

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt cất giọng quái gở, nói:

- Thừa chủ nhân, chiếu theo thường lệ, xử trí với hắn chẳng?

Âm thanh thần bí nọ vang tới, nói:

- Khoan đã, đây là đại giao dịch, không thể làm cẩu thả được, người lập tức thông báo chủ mua, bảo đối phương giao tiền kiểm hàng ngay.

- Vâng!

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt cất bước đi ra khỏi điện luôn.

Bấy giờ Trần Gia Lân không dám suy nghĩ gì hết, hắn cứ chuyên chú lo giải huyết, đây là cách duy nhất tự cứu của hắn.

Tức thì nội điện lại yên lặng ngay, ông lão đứng ở một bên cửa điện, thỉnh thoảng ngoái cổ nhìn Trần Gia Lân một cái.

Khoảng mười phút đồng hồ sau, Trần Gia Lân đã giải được hai huyết, chỉ cần giải thêm một huyết nữa thì hắn có thể tự do hành động, hắn cứ mong rằng đối phương chó phát hiện điều này thì hay biết mấy.

Thình lình ngay lúc này...

Âm thanh thần bí nọ la lớn, nói:

- Hãy chú ý, tiểu tử nọ đang tự giải huyết đạo kia!

Ông lão nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, lập tức lượn mình lướt tới cạnh Trần Gia Lân, cười hắc một tiếng, nói:

- Này tiểu tử, quả thực ngươi cũng khá đấy!

Nói xong, gã lập tức phóng chỉ điểm vào người Trần Gia Lân vài cái liễn.

Trần Gia Lân kêu thầm một tiếng phen này nguy to rồi.

Tức thì hắn không còn chút sức lực vùng vẫy luôn. Quả thật nỗi hận trong lòng hắn không có bút mực nào tả nổi hết. Hắn còn nhớ khi sư phụ tại thế còn nhắc nhở rằng nhân tâm giang hồ cực kỳ hung hiểm, bây giờ hắn đã được chứng nghiệm rồi, thế nhưng cũng muộn màng rồi, quả thực hắn chết như vậy không đáng chút nào hết.

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt lại quay trở về điện đường.

Âm thanh thần bí nọ nói:

- Thế nào?

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt gật đầu đáp:

- Không sai, chính là hấn, đồng thời chủ mua yêu cầu cả binh khí của hấn!

- Không được, thế thì trái với nguyên tắc của chúng ta, chúng ta không thể nào lưu lại bất cứ dấu vết gì hết, động thủ ngay bây giờ đi!

Lúc bấy giờ Trần Gia Lân không còn mấy may cơ hội để nổi giận nữa, tức thì ám ảnh tử vong đã trù vào đầu hấn ngay, điều duy nhất hấn đang suy nghĩ chính là ái tử mới tròn một tuổi và Đào Ngọc Phương vừa bỏ đi, thế nhưng dù có suy nghĩ cũng vô ích thôi.

Sau khi sinh mạng kết thúc thì tất cả cũng theo đó chấm dứt luôn.

Sắp chết đến nơi mà hấn vẫn chưa biết lý do tại sao họ phải giết hấn?

Ông lão và phụ nhân mặc áo lòe loẹt bước gần Trần Gia Lân, ông lão cười hí hí nói:

- Này tiểu ca, chết sớm thì siêu thoát sớm, niệm tình người có lòng hảo tâm đã cứu sống lão phu một mạng nên già này sẽ cho người chết sung sướng một chút, cách chết này sạch sẽ gọn gàng, không cần phải lo việc mai táng gì cả, hóa thành nước đậm, sau đó khô lại thì xong ngay.

Ồ! Cách giết người tàn bạo gớm, thế nhưng ông lão nói có vẻ nhẹ nhàng hết sức.

Trần Gia Lân trợn to hai mắt, xem đối phương sẽ hạ thủ với mình bằng cách nào đây.

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt thò tay vào túi áo lấy một cái lọ nhỏ ra, khẽ tay mở nắp lọ...

Trần Gia Lân tự cho rằng không còn sống được nữa, kỳ tích không bao giờ xảy đến với hấn đâu, đồng thời hấn cũng chẳng nuôi một niềm hy vọng con con nào cả.

Thình lình ngay lúc này...

Âm thanh thần bí nọ bỗng lên tiếng nói:

- Các người khoan hạ thủ vội, có người đến kìa!

- o O o -